

skyldneren, hvis han ikke har mulighed for at vurdere, hvor meget han skal betale, efter bestemmelsen i stk. 3 fritages for at svare morarente, indtil der er gået 30 dage efter, at fordringshaveren har meddelt ham de oplysninger, som er nødvendige for at bedømme kravet. Dette gælder, selv om der i forvejen er fastsat en bestemt forfaldsdag. Justitsministeriet har på denne baggrund ikke ment at burde stille forslag om, at morarente kun skal betales fra forfaldsdagen, hvis der skyldes et bestemt aftalt beløb.

Hvis løbedage er aftalt eller følger af særlig lovbestemmelse, må reglen i 1. stk. anses for fraveget, således at der ikke skal betales renter fra forfaldsdagen, hvis der sker betaling inden løbedagens udløb. Løbedage må bl. a. anses for aftalt, hvis et gælds-brev lyder på betaling i (11.) juni eller (11.) december termin, jfr. gælds-brevslovens § 5, stk. 3.

Til stk. 2.

Hvis der ikke i forvejen er fastsat en bestemt forfaldsdag, skal morarente betales, når der er gået 30 dage efter den dag, da fordringshaveren har afsendt eller fremsat anmodning om betaling med angivelse af, at manglende betaling medfører forpligtelse til at betale rente. Med hensyn til begrundelsen for denne regel henvises til afsnit 3 i de almindelige bemærkninger.

Fordringshaverens påkrav om betaling til et bestemt senere tidspunkt vil kunne udløse renteforpligtelse efter stk. 2. Der vil dog kun skulle betales rente fra det angivne betalingstidspunkt, hvis dette indtræder mere end 30 dage efter påkravets fremsættelse. Hvis der f. eks. den 15. januar stilles krav om betaling den 1. februar, vil rente først skulle betales fra den 15. februar.

Et påkrav om betaling til et bestemt senere tidspunkt vil medføre forpligtelse til at betale rente, selv om det fremsættes inden forfaldsdagen. Dette gælder dog kun, hvis fordringen er forfalden på det tidspunkt, hvor skyldneren ifølge fordringshaverens påkrav skal betale.

Fordringshaverens påkrav efter stk. 2 kan også fremsættes mundtligt. Fordringshaveren vil dog have bevisbyrden for, at der er fremsat et påkrav, som opfylder rentelovens betingelser. Det vil derfor være mest tilrådeligt at afgive et skriftligt påkrav.

Påkravet skal for at udløse renteforpligtelse indeholde angivelse af, at manglende betaling medfører forpligtelse til at betale rente. Størrelsen af det skyldige beløb og renten behøver ikke at være angivet i påkravet. Hvis skyldneren ikke har mulighed for at vurdere, hvor meget han skal betale, fritages han imidlertid efter bestemmelsen i stk. 3 for at

betale rente, indtil der er gået 30 dage, efter at han var i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at bedømme kravet.

Renteforpligtelsen indtræder 30 dage efter, at anmodning om betaling er afsendt eller fremsat. Af praktiske grunde har man valgt at lægge vægt på fordringshaverens afsendelse fremfor skyldnerens modtagelse af påkravet, således at man i almindelighed kan benytte den dato, der er angivet i påkravet, som udgangspunkt for beregningen af 30 dages fristen. Risikoen for, at påkravet forsinkes, vil efter den foreslåede regel komme til at påhvile skyldneren, hvis påkravet modtages inden 30 dages fristens udløb. Hvis påkravet efter afsendelsen forsinkes mere end 30 dage, f. eks. på grund af en poststrejke, følger det af den foreslåede regel i 2. pkt., at skyldneren først skal betale rente fra modtagelsen. Det følger også af reglen i 2. pkt., at afsendelsen ikke kan benyttes som udgangspunkt for beregningen af 30 dages fristen, hvis skyldneren ikke modtager påkravet, fordi forsendelsen er gået tabt eller returneret til afsenderen, fordi brevet ikke har været rigtigt adresseret.

Til stk. 3.

I de tilfælde, hvor skyldneren først var i stand til at indhente de oplysninger, som var nødvendige for at bedømme kravets berettigelse og størrelse, på et tidspunkt efter forfaldsdagen eller fordringshaverens påkrav, foreslås det af hensyn til skyldneren, at der ikke skal betales renter før 30 dage efter dette senere tidspunkt.

Tidspunktet for rentens påløb udsættes efter reglen, uanset om forfaldsdagen var bestemt i forvejen, dvs. uden hensyn til om renteberegningen skulle være sket efter stk. 1 eller stk. 2.

Reglen tænkes navnlig anvendt på erstatningskrav og i tilfælde, hvor fordringshaveren undlader at medvirke til beløbets opgørelse, f. eks. ved at nægte at specificere et regningsbeløb eller ved helt at undlade at fremsende regning. Ved erstatningskrav vil der ofte være tvivl om kravets grundlag og størrelse, indtil der er tilvejebragt udførlige oplysninger om omstændighederne i forbindelse med den skadegørende handlings foretagelse og oplysninger om skadens omfang. Dette gælder særlig ved invaliditetserstatninger, idet der i de fleste tilfælde går forholdsvis lang tid, inden tilstanden bliver stationær, således at invaliditetsgraden kan bedømmes. Skadevolderens forpligtelse til at betale rente af erstatningsbeløbet udsættes efter den foreslåede regel, såvel i de tilfælde hvor de nødvendige oplysninger må indhentes hos skadelidte, som hvor oplysningerne må fremskaffes fra udenforstående.